

THIẾU - LÂM NỮ - HIỆP

(Võ-thuật kỳ - tình tiểu-thuyết)

NHẬT
TIÊN
XẠ
XONG
BĂNG

DEPOT LIBRAL
INDOCHINE
N° 21.339

*Copie conforme au tirage de 2000 Ex.
Hanoi le 10 Décembre 1935*

Minh

Editions Minh-Phuong, 13, Rue du Coton, Hanoi

QUYỀN THỨ CHÍN - 2 XU

82229

Đến mùa gặt năm thứ ba, bọn kia lại càng làm già quá. Những điền-hộ nhà họ Sử không thể nhịn được nữa. Tức khắc nổi hiệu, hội họp nhau lại, dự bị đến trách hỏi những điền-hộ nhà họ Ban. Nghe biết truyện, Sử-duy-Pháp vội vàng chạy đến khu ruộng phía tây. Thấy những điền-hộ nhà mình cùng những điền-hộ nhà họ Ban, người nào người ấy đều cầm khi-giới giữ địa-thế, sắp sửa đánh nhau. Sử-duy-Pháp vội mắng bảo những điền-hộ mình lui đi, lại lấy nhời ngọt an-ủy những điền-hộ nhà họ Ban một hồi, khuyên cho chúng đâu về đấy.

Người đứng đầu bọn điền-hộ nhà họ Ban là Vương-Nhị, liền đến nhà họ Ban. Trước mặt Ban-cát-Quang, Vương-Nhị, thêu dệt nhiều truyện để nói khích: nào là điền-hộ nhà họ Sử vô cớ gây sự cùng bọn chúng, nào là mắng chửi làm nhục cả thể diện của chủ. Ban-cát-Quang vốn hay tức khí, thấy nói thế, liền tin ngay là thực, cười nhạt nói: Đó đích là Sử-duy-Pháp xui bảo chúng nó. Nếu Sử-duy-Pháp không chủ trương thì bọn chúng đâu có gan to bằng giới cũng không dám trêu ghẹo ông Thái-tuế. Thôi được, Sử-duy-Pháp đã trêu ta, ta lại không vui lòng tiếp hấn sao! Các anh cứ về, ta sẽ có phương-pháp đối đãi với hấn.

Đương lúc Ban-cát-Quang trong lòng căm tức, một tên gia-đình đưa vào một cái phong-bì đỏ. Ban-cát-Quang mở ra xem, thấy viết:

Ngày mai nhân tiết lập-hạ, ở nhà tôi có đặt tiệc rượu trưa, kính mời ngài quá bộ lại chơi, uống chén rượu nhạt, tiêu-đệ lấy làm hân hạnh lắm.

Đệ, Sử-duy-Pháp tái bái.

Xem xong, Cát-Quang quay bảo tên gia-đình: Mà về nói với ông rằng: mai tao sẽ lại chơi hầu. Tên gia-đình đáp vâng rồi lui ra.

Cầm tờ thiệp, nói giọng tức-giận: Sử-duy-Pháp my tưởng dọa nạt được lão Ban này à, mười tám đời nhà my cũng chẳng làm gì được ta. Ngày mai ta lại cho my xem.

Đến trưa ngày hôm sau, Ban-cát-Quang mang theo 4 tên gia-đình, đi kiệu lại nhà họ Sử.

Sử-duy-Pháp, hễ gặp tiết gì, cũng mời các thân-hữu, lân-thuộc lại chơi uống rượu. Ban-cát-Quang ngồi vào tiệc, uống được 3 chén. Đến trước mặt y. Sử-duy-Pháp cúi mình xuống đất, miệng nói: Hôm qua mấy người điền-hộ nhà tôi không biết gì, mạo phạm đến những người điền-hộ ngài, tiêu-đệ mười phần hổ thẹn, xin ngô huynh thứ lỗi cho.

Buông chén rượu xuống, Ban-cát-Quang cười nhạt, nói : Các điền-hộ nhà tiều-đệ đã được những điền-hộ nhà lão-huynh chỉ giáo cho, vậy tiều-đệ chịu để cho họ tha hồ mắng chửi, nhục-nhã. Nay lão-huynh hãy còn chưa thỏa, cho gọi tiều-đệ lại, ở chỗ trụ nhân quảng tọa, giáo huấn một hồi nữa để cho mọi người xem. Nếu biết sự thể thế này, thà rằng tiều-đệ không lại cho xong.

Sử-duy-Pháp cứ đứng nghe y nói, không còn mở miệng nói lại gì được nữa. Bấy giờ có một người lảng-giềng, họ Ngô, lấy làm bất bình, đứng dậy nói :

Ban đại quan-nhân, ngài lấy chứng cứ ở đâu mà nói như vậy. Việc hôm qua, tôi có ở đó được mục-kích : Những điền-hộ nhà ngài thì mười phần, trái đến chín. Hai năm trước, cứ đến vụ lúa tháng năm là xâm chiếm của nhà họ Sử đến vài mươi mẫu. Không phải có mặt đây tôi nói nịnh đâu, Sử đại quan-nhân thật là rộng lượng, bị người xâm chiếm hai năm rồi, mà cũng không nói năng gì. Đến năm nay việc vừa xảy ra đó, không phải là bản ý của ông ấy đâu. Chẳng qua những điền-hộ nhà ông ấy nhịn không thể được nữa, mới phải tìm những điền-hộ nhà ngài để phân trần. Không ngờ những điền-hộ nhà ngài không nghe nhẽ phải, một mặt ngang ngành, mồm năm miệng mười chửi mắng không kể, lại còn hội họp nhiều người, cầm khí-giới, hung hăng, chỉ đem ra đánh. Bấy giờ những điền-hộ nhà họ Sử, không thể không bị dễ đối phó được.

Được tin đó, Sử đại quan-nhân liền vội-vã chạy đến trách những điền-hộ của mình, điều đó gần xa ai cũng biết, rồi lại lấy nhời ngọt ngào nói với những điền-hộ của ngài ; họ lui về mà vẻ mặt vênh-váo tự đắc lắm. Cứ lấy nhẽ công bằng mà nói : Những điền-hộ nhà ngài xâm chiếm ruộng lúa người ta, đã vượt ra ngoài nhẽ phải lắm, lại còn mang khí-giới chực đánh người nữa, thật là không phải phép quá chừng. Thế mà Ban đại quan-nhân chẳng những không mắng bảo đi, lại còn nghe tin nhời bọn họ thêu dệt, đến đây nói như thế, tôi thật không hiểu tại sao ? Giá ngài vào địa vị ấy, tôi giám chắc rằng ngài không đối-đãi một cách nhũn-nhặn như Sử đại-quan đây. Tôi cùng hai ngài đều là chỗ xóm làng lâu năm, thực không thiên vị bên nào cả ; tôi cứ theo thiên-lý, lương-tâm mà nói ra. Thiết tưởng những điền-hộ nhà ngài cậy thế hiếp người, xin ngài nên chú ý một chút mới phải !

Nghe xong, Ban-cát-Quang cười nhạt, nói : Vâng, những nhời

Ngô đại-quan dạy bảo, tôi xin cần lĩnh ; trăm nghìn sự không phải, đều là lỗi ở họ Ban này cả. Việc đó chỉ tại điền-hộ nhà tôi ngu xuẩn như trâu lợn, cậy thế lực của tôi mà làm bậy. Tôi về bây giờ sẽ trị ngay cái tội hành hung của chúng; chúng ta sẽ tái hội.

Nói đoạn, đứng dậy, mặt hằm hằm bước ra về. Sử-duy-Pháp vội-vàng chạy lại, kéo áo lưu giữ, thì Ban-cát-Quang đã ra ngoài cửa lên kiệu đi rồi. Quay giở vào, Sử-duy-Pháp nói với Ngô-đức-Minh rằng: Ngài cũng đã biết cái tính nóng của Ban-cát-Quang, còn tranh luận với hắn làm gì. Đấy, ngài nghe mấy câu nói của hắn lúc ra về có phải giọng nói bình tâm đâu?

Ngô-đức-Minh cười, nói: Không phải tôi nói khinh ngài; xem thế thì ngài nhát gan quá. Đầu đề lá cây rụng vào mái, sợ lâu cũng phải vỡ. Cái gia-tư to tát của ngài đó, tôi nói thực cho ngài biết, về sau, chó đớp một miếng, mèo vồ một miếng, cứ đề cho người xâm chiếm mái rồi đến hết. Người ta sống ở đời, không có thủ-đoạn lập thân cùng tài-cán xử thế, thì sống sao được!

Sử-duy-Pháp nói: Việc đời như cuộc cờ, nhường một nước đã hại gì cho lắm. Thánh-nhân thường nói: «Việc lẽ, lấy hòa làm quý». Nhịn một tí đã lấy gì làm hệ trọng, can chi phải tranh-dành từng tí.

Cười nhạt, Ngô-đức-Minh nói: Vườn ruộng của mình đề cho người ta thu gặt, lại còn bàn rộng là «lấy hòa làm quý», há chẳng buồn cười sao! Thật tại ngài quá đạo-đức, mới có thể chịu được cái thủ-đoạn dã-man ấy, chứ như tôi, thì thực không thể chịu được, tất đã cùng bọn chúng xô sát, nói ra nhẽ phải trái rồi!

Sử-duy-Pháp cười, nói: Thế đủ biết người nào có tính chất người ấy. Tôi thì không thích những sự hung-đồ. Hễ nhường được, thì nhường. Vả ông ấy là chỗ làng xóm, không muốn làm tổn hòa khí.

Cười nhạt, Ngô-đức-Minh nói: Ông sợ mất tình cùng hắn, nhưng hắn không sợ thế kia mà! Tôi khuyên ông từ giờ về sau phải nên đề tâm dự phòng mới được!

Sử-duy-Pháp cười, nói: Người không có lòng hại hồ, thì hồ đâu lại có ý hại người. Tôi không chòng ghẹo hắn, nhẽ nào hắn dùng thủ-đoạn dã-man mà hại tôi.

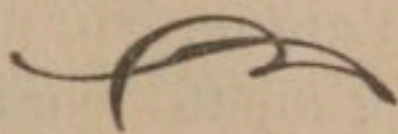
— Cái đó không thể biết trước được. Ai mà không biết Ban-cát-Quang là một người hay gây truyện? Không cần ông phải trêu ghẹo hắn, mà hắn tự gây sự với ông trước. Ông đừng nghĩ chơi đâu.

Mọi người cùng nhau nhàn đàm một hồi, rồi tiệc tan, ai về nhà ấy.

Qua mấy mươi ngày, không thấy Ban-cát-Quang động-tĩnh gì, ai cũng cho việc đó xong rồi, không còn lời thôi gì nữa. Ngờ đâu, một hôm, viên thiên-tổng dưới quyền quan huyện Nam-chương, mang đại-binh 1500 tên đến vây thôn Thất-tính. Nhân-dân trong thôn sợ hãi, không biết việc gì, nhà nào nhà ấy, cửa ngõ đóng cả lại. Thiết thiên-tổng truyền lệnh trước hết đem Sử-duy-Pháp và Ngô-đức-Minh trói lại, rồi hạ lệnh khám xét nhà hai người đó. Không biết tại đâu, mà ở sau vườn nhà Sử-duy-Pháp khám được một gói to quần áo và tiền bạc. Thiết thiên-tổng liền giải cả Sử, Ngô hai người cùng gói quần áo, vàng bạc ấy về huyện. Quan huyện là Hà-kỳ-Bản ngồi giữa công-đường tra hỏi. Y vỗ bàn quát vang: Những tên quý kia là Sử-duy-Pháp và Ngô-đức-Minh, thủ-phạm cái án giết người cướp của ở làng Thanh-hà có phải không?

Sử-duy-Pháp vội nói: Bẩm quan lớn, chúng tôi chỉ một niềm cấy cấy làm ăn, kính giữ pháp luật. Vì đâu quan lớn lại bảo chúng tôi là cướp giết người lấy của?

Một tay vuốt râu, một tay chỉ vào gói quần áo và vàng bạc, nói: Còn chối gì nữa. Đến trước mặt bản-chức lại còn cố ý chối cãi. Người bảo người không từng đi ăn cướp, thế thì tang vật này ở đâu ra? Nếu người không chịu nhận, bản-chức lại gọi người làm chứng nữa cho người xem. Nói đoạn, viên tri-huyện quay xuống quát: « Linh đâu, mau mang hai đứa Tứ-nhãn-cầu-nhi và Tiểu-tam-lại-tử lên đây cho ta! »

HỒI THỨ MƯỜI BẢY

*Thiện ác rõ ràng, chốn công-đường tuyên thiết án,
Phong-trần lủi thủi, nơi vách nát gập kỳ nhân.*

NGHE tiếng quan huyện gọi, linh tráng giạ ran. Một lát ở trong ngục giải ra hai người: Tứ-nhãn-cầu-nhi và Tiểu-tam-lại-tử. Hai người đều bị xích tay, đi lên công-đường, cùng quý xuống.

Hà-kỳ-Bản hỏi : Hai người quý ở bên tay phải đó, các người có nhận biết được là ai không? Tứ-nhĩ-cầu-nhi nói luôn ngay : Bẩm quan lớn, sao lại không nhận biết được ! Một người là Sử-duy-Pháp, một người là Ngô-đức-Minh, hai người này là thủ-lĩnh bọn chúng con đây mà !

Hà-kỳ-Bản vỗ bàn vang công-đường, quay vào chỗ Sử, Ngô hai người, nói rang rang : Bọn người còn chối gì nữa không? Hiện những thủ-hạ các người đã cung xưng cả rồi.

Sử-duy-Pháp tuy bị oan ức, nhưng không thể biện bạch được.

Hà-kỳ-Bản không hỏi han gì nữa, sai hạ ngục giam cầm, để chờ phán quyết.

Được tin hai người bị oan, nhân dân thôn Thất-tinh liền cùng nhau ký kết, đến huyện kêu xin tha cho hai người. Hà-kỳ-Bản bác đơn không hỏi, và bảo nếu còn đến kêu xin tha cho hai người ấy nữa thì sẽ kết án đồng-dăng. Tin đó truyền ra, làm cho bọn nhân dân thôn Thất-tinh không ai dám làm đơn đến kêu oan cho Sử, Ngô hai người nữa.

Ngô-đức-Minh có một người em là Ngô-đức-Huệ, thường hay ra vào chỗ công-môn. Y biết Hà-kỳ-Bản là người coi tiền bạc hơn sinh-mệnh liền ngấm cùng người thân-thích nhà họ Sử, bàn bạc, dự bị dùng tiền để vận-động. Ngô-đức-Huệ cùng với Tứ-nha vốn có quen biết, bèn ngấm thương lượng với Tứ-nha, nhờ nói lót với quan huyện, xin sử tội nhẹ bớt đi, sẽ khẩn tiền bạc. Tứ-nha liền vào huyện. Quan huyện làm mặt công bằng, không ăn hối-lộ. Nhưng sau thấy nói lẽ hậu, liền đổi giọng, bảo muốn đòi tội chết ra tội sống thì phải 80 vạn, muốn trắng án thì phải lễ gấp đôi, thiếu một xu cũng không được.

Ra ngoài Tứ-nha lại còn tăng thêm số tiền lên để kiếm chút lợi. Nghe xong, Ngô-đức-Huệ phải về nhà lo liệu tất cả là 100 vạn. Cả hai nhà gọi người bán ruộng, nhưng lại bị bọn chân-tay của Ban-cát-Quang xui nhau dim giá. Mà khốn nỗi công việc cần kíp, bắt-đắc-dĩ hai nhà phải chịu bán rẻ đi. Thu sếp hơn nửa tháng, gia-sản khánh kiệt mà chỉ được có 98 vạn 8 nghìn. Tính ra còn thiếu mất 1 vạn 2 nghìn nữa. Ấy là kể cả những người thân-thích cũng đã cho vay mượn rồi đó ! Vợ Sử-duy-Pháp là Lục-thị sùi-sụt suốt ngày, chẳng tính ra được phương-pháp gì. Đương lúc bối rối chợt có một người đàn bà đến khuyên bà đem hai con gái cho làm nô-tỳ một

nhà giàu có ở thành Tương-dương, thì có thể lấy được hơn vạn lượng. Lúc đầu, Lục-thị không chịu nghe, nhưng về sau nghĩ tới quang cảnh của chồng sẽ bị chém đầu bêu ra cửa chợ thì cũng đành gạt lệ nghe theo. Một đảng giao tiền, một đảng giao người, đem mang đến thành Tương-dương.

Bấy giờ Ngọc-Oanh mới 15 tuổi, Kim-Oanh thì 13 tuổi. Hai người tuy hãì còn trẻ nhưng cũng đã biết rằng phụ thân bị oan khuất phải chịu tử-hình, nếu không bán mình đi thì không lấy đâu được tiền để chạy cho cha khỏi tội, nên hai nàng vui lòng dầy dọa thân mình để cứu cha, mong sau này có ngày cha con lại được sum họp.

Hai nàng vì đó trụy-lạc vào viện Đào-anh. Thấy tư-sắc hai nàng, chẳng những hơn hết trong viện, mà nội trong thành không ai sánh kịp, mù dầu hết lòng yêu chuộng, cho ăn mặc, so với lúc hai nàng còn ở nhà, có phần hơn nhiều lắm. Ngọc-Oanh trong bụng mừng thầm, lúc vắng người thường nói với em rằng: nhà này đối-đãi tử-tế quá, chúng mình được sung sướng có phần hơn lúc ở nhà nhỉ?

Được ít lâu, mù dầu thường ngày dạy hai nàng học đàn, học hát. Bấy giờ hai nàng mới biết mình sa vào địa-ngục chốn dương-gian, nhưng biết làm thế nào được nữa. Nhà cha mẹ lấy tiền đâu nữa mà chuộc cho hai nàng ra. Lục-thị ở nhà may thuê vá mướn kiếm ăn. Còn Sử-duy-Pháp và Ngô-đức-Minh thì được đòi tội chết ra tội cấm cố chung thân. Họ Ngô cùng họ Sử, hai nhà tinh cảnh tiều-tụy đáng thương.

Ngọc-Oanh, Kim-Oanh ở trong viện, luyện tập được một năm, đã có thể rành tiếp khách được; mù dầu liền ép ra hầu rượu. Cũng may ở các tiệm chơi thành Tương-dương có thông-lệ là những kỹ-nữ chưa quá 19 tuổi; thì bất luận khách làng chơi nào, muốn bỏ ra bao nhiêu, cũng không được nài hoa ép liêu. Vì thế, Ngọc-Oanh và Kim-Oanh tuy trụy-lạc vào bước phong-trần mà hoa thơm vẫn còn phong nhị.

(Đoạn trên này là nhờ của Ngọc-Oanh nói với Hoa-quốc-Đổng).

Nghe xong, bất giác nộ khí xung thiên, Hoa-quốc-Đổng bảo với hai nàng rằng: Các cô cứ yên tâm đi về, trong ba ngày, ta sẽ báo thù hộ cho nhà các cô.

Chẳng biết y nói thật hay dối thế nào, Ngọc-Oanh cũng cứ vâng giá tạ ơn, rồi cùng em đi ra.

Hoa-quốc-Đổng quay bảo hai tên lính giải rằng: Hai ông hãì ở

đây đợi, tôi đi một chốc sẽ về ngay. Hai tên giải ứng thuận, không giám ngăn cản gì, cứ để cho y đi.

Liên đêm hôm đó, Hoa-quốc-Đổng lần đến nhà họ Ban. Khi đến trên nóc nhà khách họ Ban, trông xuống thấy đèn đuốc sáng choang, hai thồi rượu bày song hàng; ngồi dự tiệc độ hơn mười người, đương ăn uống như hùm, như beo. Trên tiệc rượu về phía tây có một người gần 40 tuổi, cầm chén uống một hơi, rồi quay sang người đại-hán ngồi đầu thồi bên đông, cười, nói: Trăm đại-ca, nếu không có ngài giúp tôi trị hai thằng ấy, thì người khác làm gì có bản-lĩnh để làm cho chúng đến như thế được. Nhưng chỉ phiền một chút là làm khổ hai người chân tay giỏi của ngài. Người đại-hán kia tùm tùm cười, nói: Chỗ người nhà cả, nói thế làm gì! Hai đứa tiểu-dồ đó tuy ở trong ngục, nhưng tôi đã cho quân canh ngục tiền, nên chúng nó cũng được như ở nhà vậy, có việc gì khổ sở mà phải lo hộ chúng.

Nghe được rõ ràng, Hoa-quốc-Đổng ở trên nóc nhà phi thân nhảy xuống đất, quát to lên rằng: Đồ giặc cướp hại người, có nhận biết được ta đây không? Nói xong, rút dao trong lưng ra, đập mạnh xuống thồi rượu. Người đại-hán định kiếm lối thoát thân, không ngờ cái đuôi sam của y đã bị tay Hoa-quốc-Đổng nắm chặt. Bước luôn lại gần, Hoa-quốc-Đổng một tay cầm dao một tay kéo người đại-hán kia vào sát bên cạnh sườn, làm cho những khách dự tiệc, sợ rối-rít cả lên. Hoa-quốc-Đổng giơ dao, nói to rằng: Hễ ai chạy một bước, là ta chém luôn ngay. Cả bọn sợ hãi, đứng ngay người như gỗ một loạt, mắt chớp dồn nhìn Quốc-Đổng; nhất là Ban-cát-Quang thì ba hồn bảy vía lên giời cả, thở không ra hơi, người run lập-cập như người bị bệnh sốt rét. Quốc-Đổng quát to lên, bảo: Tất cả những người ở đây phải đứng ra sắp hàng chữ nhất, trái lệnh chém ngay lập tức!

Cả bọn sợ run như cây sậy, còn giám nói gì, cứ rậm-rấp đứng ra xếp hàng chữ nhất. Quốc-Đổng đi qua một lượt, nắm những đuôi sam bọn đó buộc lại với nhau, xong rồi, bảo: Phải theo ta đi.

Nói đoạn, Quốc-Đổng đi trước, bọn kia cũng phải theo sau. Khi giời sáng rõ, thì đến thành Tương-dương. Quốc-Đổng đem cả bọn đến trước cửa phủ, đánh trống kêu oan. Quan tri-phủ là Trương-gia-Lộc đương ngủ nghe trống đánh vội vàng trở dậy, đội mũ mặc áo lên công-đường xét án. Hoa-quốc-Đổng liền đem việc hai nhà